

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **A. A.**, nar.
 státní příslušnost
 bytem v ČR:
 zastoupen zákonným zástupcem M. A.
 bytem tamtéž

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2019, č. j. MV-15679-2/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se prostřednictvím svého zákonného zástupce (otec) domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Vzhledem k předchozím řízením o žádostech o udělení mezinárodní ochrany totiž nedošlo ke změně okolností a podle závěrů správního orgánu se nelze důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu v zemi původu hrozila vážná újma. Aktuální žádost žalobce o mezinárodní ochranu je již třetí v pořadí. Jelikož žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, nebylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, protože správní orgán vyhodnotil aktuální žádost o mezinárodní ochranu za snahu o legalizaci dalšího pobytu žalobce na území ČR.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí bylo nesprávně aplikováno ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, když nebyla zohledněna hrozící vážná újma žalobci v případě jeho návratu do Kosovské republiky ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný totiž v rozhodnutí nezohlednil námitky žalobce, v nichž byly uvedeny důvodné obavy z návratu do K. r. Obavy žalobce dovozuje z dlouhodobě nestabilní situace v obci M., odkud rodina žalobce pochází. Situace je zde nejhorší v celém K. Neustále dochází k etnickým konfliktům mezi jednotlivými skupinami obyvatel M., tento stav se nelepší a nejsou zde ani důvodné předpoklady pro to, aby se tento stav zlepšil. Řada bytů albánských rodin, původně žijících v severní M., byla vypálena a dodnes jsou opuštěny.
3. Nelze také přehlédnout, že K. r. efektivně nekontroluje celé své státní území. Je-li člověk napaden nebo vystaven ohrožení ze strany nacionalistických skupin, nemá se kam obrátit o pomoc, protože zde nefungují žádné státní orgány, které by sjednaly efektivní nápravu.
4. V Kosovské republice žalobce nemá žádné příbuzné ani zázemí, neovládá albánský ani srbský jazyk. Celá jeho rodina žije v ČR.
5. S odkazem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Nesouhlasil s obsahem obecně formulovaných žalobních námitek, protože tyto neprokazují nesprávný postup dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování vzal v úvahu žalobcem tvrzené obavy z bezpečnostní situace v K., přihlížel k nim, avšak neshledal je relevantními pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Veškeré aktuální informace k politické a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného

stavu věci, jenž svým rozsahem odpovídal předpokladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními žalobce uplatněnými v předcházejících správních řízeních. Ze získaných podkladů nevyplývá, že by za dobu od posuzování první žádosti žalobce (duben 2017) došlo v K. ke zhoršení situace, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování jeho žádosti. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho příkladu, na jejichž základě by se dalo domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

7. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Krajský soud nejprve k obsahu žaloby konstatuje, že žalobce namítal nesprávnost aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu, když podle něj nebyla zohledněna hrozící vážná újma žalobci v případě jeho návratu do Kosovské republiky ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle žalobce totiž nebyly zohledněny jeho námitky, které se týkaly důvodné obavy z návratu do Kosovské republiky, zejména pokud šlo o nestabilní situaci v obci M., neustálé etnické konflikty a nefunkčnost státních orgánů Kosova, které by v případě napadení měly sjednat efektivní nápravu.
11. K výše uvedenému krajský soud nejprve uvádí, že žalobce nijak neupřesnil hrozící vážnou újmu v případě jeho návratu do K. r. ve smyslu § 14a zákona o azylu. Neupřesnil ani své tvrzení o tom, že žalovaný nezohlednil jeho námitky, v nichž uváděl důvodné obavy ze svého návratu do K. r. (neupřesnil námitky a důvodné obavy). K uvedenému totiž jen připomněl již dříve posuzovanou nestabilní situaci v obci M. (odkud žalobce pochází), kde má docházet k neustálým etnickým konfliktům mezi skupinami obyvatel M. K uvedenému krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že se žalovaný těmito námitkami zabýval, vzal obavy žalobce z nestabilní či bezpečnostní situace v K. na vědomí, přihlížel k nim (viz zajištěné podklady), avšak neshledal je relevantními pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Uvedené závěry také vyplývají z veškerých shromážděných zpráv k politické a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce a stavu dodržování lidských práv v K., jenž jsou součástí spisového materiálu. Jde o zcela odpovídající, relevantní a aktuální informace.
12. Krajský soud se v uvedené věci dále neztotožnil s námitkou nesprávnosti aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu. Ve věci je totiž podstatné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR již potřetí. Předmětná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 1. 2019 (podána prostřednictvím otce - zákonného zástupce), je

již *další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany*. První žádost totiž žalobce podal dne 7. 6. 2016 společně s matkou coby jeho zákonnou zástupkyní (mezinárodní ochrana nebyla oběma udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. OAM-532/ZA-ZA11-03-2016), a druhou žádost na území ČR podal dne 3. 4. 2017 opět společně s matkou (řízení o jejich žádosti bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. OAM-260/ZA-ZA11-K01-2017, zastaveno z důvodu nepřipustnosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu). Uvedené má zdejší soud ověřeno také ze své úřední činnosti, neboť proti poslednímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 4. 2017 podal žalobce společně se svojí matkou žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 26. 4. 2018, č. j. 34 Az 3/2017-44, zamítl. Následně podanou kasační stížnost žalobce a jeho matky proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 Azs 197/2018-57 (v právní moci dne 3. 10. 2018).

13. Pokud jde o kvalifikaci další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak ta vyplývá z § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož jde o druhou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j), o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
14. Nyní posuzovaná žádost žalobce (podaná prostřednictvím otce) ze dne 25. 1. 2019 je tedy *další opakovanou žádostí* ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
15. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
16. Posledně citované ustanovení upravuje speciální postup správního orgánu v případě podání *další opakované žádosti* [§ 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu]. Je-li v kontextu předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo podstatné změny okolností (zejména vnějších okolností) možné se domnívat, že cizinec nebude vystaven pronásledování, nebo že mu nehrozí vážná újma, pak se řízení usnesením do 10 dnů zastaví. Tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i „odvolacím“ soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek), a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o *podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání*. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v již popsáném řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení. K poslednímu uvedenému však v nyní posuzované věci nedošlo a řízení o další opakované žádosti bylo usnesením ministerstva zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že by došlo k takové podstatné změně okolností, na základě nichž by bylo možno se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu

hrozí vážná újma v zemi původu. Proto další opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nemohla být posouzena jako přípustná a v souladu s právními předpisy bylo řízení o ní zastaveno.

17. Správní orgán posoudil v souladu s právními předpisy i soudní judikaturou důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil již v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany.
18. Žalovaný dostatečně zohlednil námitky žalobce vztahující se k politické a bezpečnostní situaci v K. r. Konkrétně ze správního spisu bylo zjištěno, že přitom vycházel ze Zprávy o K. 2018 – Evropská komise ze dne 17. 4. 2018, Informace OAMP MV ČR: K. – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 9. 1. 2018 a K.: Hodnocení K. jako bezpečné země původu ze dne 22. 10. 2018.
19. Ze správního spisu krajský soud dále zjistil, že žalovaný provedl řádné srovnání tvrzení (důvodů), jež žalobce uplatnil v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany (předchozí správní řízení), a nyní v aktuálně posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce (prostřednictvím zákonné zástupkyně) tvrdil neuspokojivou a nejistou bezpečnostní situaci v M., trvající společné soužití A. a S., rozdělení města a vyhrožování S. A. Dále tvrdil špatné životní podmínky v K. r. a snahu získat povolení k pobytu na území ČR. Důvodem druhé podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly žalobcem tvrzené obavy ze socioekonomických potíží ve vlasti, kde žalobce se svojí matkou nic nevlastní (zejména bydlení). Dalším tvrzeným důvodem byl zhoršený zdravotní stav žalobce a rovněž snaha o legalizaci pobytu v ČR.
20. Z výše provedeného porovnání důvodů podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany vyplynulo, že se žalovaný již v minulosti zabýval obavami žalobce ze špatné bezpečnostní situace v K., přitom tyto důvody uvádí i nyní v aktuálně zkoumané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (nestabilní bezpečnostní situace v M., nelepšící se etnické konflikty). Správní orgán se též v minulosti zabýval absencí zázemí ve vlasti (žalobce nyní uvádí, že tam nemá žádné příbuzné, žádné zázemí a neovládá jazyk). Výše uvedenou, a tedy i opakovanou argumentaci žalobce se již žalovaný zabýval a neshledal předmětnou argumentaci jakkoliv relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Naopak na základě shromážděných podkladů (založeny ve správním spise) bylo konstatováno, že K. není zemí, v níž by obecně a soustavně docházelo k pronásledování, mučení nebo nelidskému zacházení. K. je potenciální kandidátskou zemí EU a splňuje základní demokratické principy. Ochrana proti špatnému zacházení je v K. garantována ústavou a dalšími právními normami (např. trestním řádem), ve kterých je zakotven i systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod, kterého má v případě potřeby žalobce za pomoci svých zákonných zástupců reálnou možnost využít.
21. Také z podkladů, které jsou založeny ve správním spise, a které si žalovaný obstaral za účelem posouzení současné žádosti žalobce, podle krajského soudu nevyplývá, že by za dobu od posuzování první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu došlo v K. v uvedeném

směru ke zhoršení situace, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování jeho žádostí. Nic konkrétního (zhoršení situace) v tomto směru netvrdil ani žalobce.

22. Ze své úřední činnosti krajský soud zjistil, že v případě soudního řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalobce ani slovem nezmínil obavy, které nyní deklaruje ve své současné žádosti. Naopak tehdy setrval jen na tvrzeních o zhoršeném zdravotním stavu, absenci zázemí ve vlasti a snaze pobývat v ČR se svým otcem (a matkou). Totéž pak bylo uplatňováno v kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. I vzhledem k této souvislosti lze skutečně přisvědčit žalovanému v tom, že aktuální žádost žalobce o mezinárodní ochranu lze považovat za pouhou snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. K tomu však slouží cizincům jiné právní instituty a jiný právní předpis.
23. Žalobce ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR neuvedl žádné nové skutečnosti (které by nebyly předmětem dřívějšího posuzování), nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani žalovaný či správní soud neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
24. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný dostatečně zohlednil námitky žalobce k politické a bezpečnostní situaci v K. r. Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v K., a také z obecně známých skutečností. Konkrétně vycházel ze Zprávy o K. 2018 – Evropská komise ze dne 17. 4. 2018, Informace OAMP MV ČR: K. – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 9. 1. 2018 a K.: Hodnocení K. jako bezpečné země původu ze dne 22. 10. 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí správního spisu. Po vyhodnocení citovaných podkladů lze přisvědčit závěrům žalovaného, že v K. nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od dubna 2017, k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Nebyly shledány takové skutečnosti a okolnosti, na jejichž základě by se dalo domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
25. Obecně formulované žalobní námitky opakující argumentaci předchozích žádostí o mezinárodní ochranu neprokazují nesprávnost aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobcem tvrzené obavy z bezpečnostní situace v K. sice byly vzaty správním orgánem v úvahu, avšak nebyly shledány relevantními pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tvrzená špatná bezpečnostní situace v K. (v důsledku nestabilní situace - etnické konflikty, neefektivita státních orgánů) byla žalobcem uplatněna již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Těmito námitkami se správní orgán zabýval, šetřením však nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by učinily žádost přípustnou a svědčily by o naplnění důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, resp. že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma (§ 11a odst. 3 zákona o azylu). Z obstaraných podkladů totiž nevyplynulo, že by za dobu od posuzování první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (od dubna 2017), došlo v K. ke zhoršení situace, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování jeho žádostí. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, na

jejichž základě by se dalo domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

26. Krajský soud závěrem uvádí, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k naplnění zákonných kritérií žalovaný správně na věc aplikoval postup podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a respektoval ustálenou judikaturu správních soudů. Řízení o další opakované žádosti žalobce tak bylo po právu zastaveno (§ 11a odst. 3 zákona o azylu).

Pokud žalobce tvrdil, že celá jeho rodina žije v ČR, pak toto své tvrzení nijak neupřesnila ani nedoložil. Soudu je jeho z úřední činnosti známo (vyplývá i z předchozích správních řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany), že se žalobce společně se svojí zákonnou zástupkyní (matkou) dosud neúspěšně snažil získat azyl či doplňkovou ochranu na území ČR. Pokud jde o další rodinné příslušníky a příbuzné (s výjimkou zákonného zástupce – otce), pak k těmto žalobce neupřesnil žádné konkrétní informace. Bližší údaje k tomu nevyplynou ani ze spisového materiálu. Z uvedených důvodů nelze vzít tvrzení žalobce o pobytu celé rodiny na území ČR za relevantní. Rovněž jeho tvrzení o tom, že neovládá albánský ani srbský jazyk nebylo nijak upřesněno či doloženo. Není tak zcela zřejmé, co z toho má soud dovodit. Otázkou však zůstává, jakým jazykem žalobce hovoří, pokud jeho matka i otec jsou kosovští A., jak vyplývá ze správního spisu.

27. V souvislosti s další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany soud závěrem poukazuje v případě žalobce na § 3d odst. 1 zákona o azylu, podle něhož je sice žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn setrvat na území, avšak to neplatí, podal-li další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 87a odst. 3 zákona o azylu se na žadatele, který podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu a zvláštních právních předpisů. Takový žadatel nemá právo na čerpání benefitů podle přijímací směrnice, protože nemá právo setrvat na území státu, který o jeho žádosti rozhoduje.
28. Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti, jeho odůvodnění je srozumitelné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní

činnosti, resp. úhradu nákladů nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. dubna 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.